

[A. C. Normann.]

seende vel nok er meget vanskelig og meget urimelig, hvis man skal danne sig et indtryk af, hvordan forholdene er for den del af pressen, som kæmper hårdst. Det er også muligt — jeg ved ikke, hvad den højtærede minister mener om det —, at det er den del af pressen, for hvilken en stigning af abonnementsprisen vil spille den mindste rolle, som der måske også er mindst grund til at tage hensyn til, og jeg erkender, at der kan være en hel del i ministerens synspunkt, men hvis man skulle gå ud fra den opfattelse, skulle man jo favorisere mindre og mindre opad og gå ind i en overvejelse om, hvorvidt der nu kan være grund til en aftræpning af satsene efter den vægt, aviserne har. Det er muligt, at der ligger noget deri, som det vil være naturligt at overveje i udvalget.

Når jeg ellers tager ordet, er det, fordi det ærede medlem hr. Niels Pedersen giver mig anledning til at sige en ting, som ligger mig på sinde i denne diskussion om pressen. Det ærede medlem talte om pressens magt og gav det udseende af, at de politiske partier — og det er jo en opfattelse, som man tit hører fremsat ude i befolkningen — tager særligt hensyn til pressen og dens magt. Jeg kunne have lyst til for at rense luften, i alt fald omkring min egen stilling, at sige, at jeg tror, det er en meget naiv opfattelse, hvis en eneste her i salen tror, at man kan vinde noget som helst ved at lefle for pressen med hensyn til at skaffe den fordelagtigere økonomiske vilkår på dette eller hint område. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at den presse, der er mig venligssindet på forhånd, vil behandle mig lige så velsindet, uanset hvilken stilling jeg tager her til dens økonomiske forhold, og det ville være en fornærmelse mod mine modstanderes presse, hvis jeg insinuerede, at de ville behandle deres rigsdagsmænd anderledes. Jeg har selv været journalist i 12 år og kender forholdene ganske godt indefra, og jeg anser det for håbløst naivt at tro, at man kunne vinde nogen som helst form for favorisering i nogen del af pressen, fordi man her i rigsdagen står og taler for noget, der tilsigter en økonomisk lempelse for aviserne.

Der vil ikke være noget urimeligt i, at man rent sagligt forsøger at vurdere pressens indsats side om side med bibliotekernes og andre kulturelle institutioners og på grundlag deraf skønner, om man fra statens side skal yde støtte til pressen.

Endelig vil jeg sige til det ærede medlem hr. Niels Pedersen, at hans tale her i dag

var et klassisk eksempel på den form for agitation, som altid bruges af retsforbundet, når talen er om økonomiske love. Jeg forstod på det ærede medlem, at det var hans opfattelse, at postvæsenet skulle drives på et rent økonomisk, forretningsmæssigt naturligt og sundt grundlag, og efter at han har erkendt dette og sagt, at der ikke skulle være tale om noget tilskud, som retsforbundet plejer at sige, remser det ærede medlem op den ene konto efter den anden, hvor forhøjelser foreslås, og taler med indignation om disse forhøjelser indenfor postvæsenet på en måde, som må give befolkningen indtryk af, at retsforbundet faktisk er imod den nye byrde, der nu skal væltes over på den jævne befolkning.

Jeg vil spørge det ærede medlem: Er det hans mening, at postvæsenet skal bære sig, eller er det ikke meningen, at postvæsenet skal bære sig? Det ærede medlem sluttede med en bemærkning om, at ministeren skulle trække sit forslag tilbage, men hvis ministeren gjorde det, ville resultatet blive, at der ikke kunne komme nogen forhøjelse, nogen ajourføring af taksterne i indeværende år, hvilket vil resultere i, at man fra statens side vil komme til at yde et tilskud til alle postvæsenets kunder, hvor forskelligt sammensat denne kreds end er, hvor forskellige interesser der gør sig gældende. Jeg synes, det var nyttigt at få at vide, om det er det ærede medlems opfattelse, at der skal ydes tilskud til postvæsenets kunder i modsætning til retsforbundets program iøvrigt, eller om det er det ærede medlems mening, at postvæsenet skal kunne bære sig.

Niels Pedersen: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. A. C. Normann, at jeg har ikke forsøgt her at lokke for pressen. Jeg har tværtimod netop søgt at konstatere, at pressen i hvert fald i sin tid har haft magt til at få det ordnet på en sådan måde, at afgiften på avispapir kun er 10 øre, medens den på andet papir, papir til indpakning og også det papir, der anvendes til bøger, som må have et lige så vigtigt kulturelt formål som aviserne, er 30 øre pr. kg, altså tre gange så meget.

Når det ærede medlem hr. A. C. Normann siger, at min tale var et klassisk eksempel på den måde, som min gruppe taler på, vil jeg svare, at jeg synes, det netop gik som en tråd gennem min tale, at når staten tager sig af en ting som f. eks. postvæsenet, skal det kunne hvile i sig selv, og det skal ikke på nogen måde bruges som skatteobjekt og skal heller ikke være tilskudsslugende. Derfor kan jeg på det ærede med-